

**Полухтович
Богдан Мефодійович**

Кандидат геолого-
мінералогічних наук, фахівець
у сфері геології нафти і газу

Народився 7 червня 1931 р. у смт Луків Турійського району Волинської області.

У 1954 р. закінчив геологорозвідувальний факультет Львівського політехнічного інституту, отримавши кваліфікацію гірничого інженера-геолога за спеціальністю «Геологія і розвідка нафтових та газових родовищ».

Упродовж 1954–1957 рр. працював геологом першої дільниці 9-го нафтопромислу і геологом 9-го нафтопромислу тресту «Бориславнафта» на Бориславському нафтовому родовищі. В 1957 р. був техніком-геологом структурно-пошукової і геологом структурно-картувальної партії тресту «Укрсхіднафтогазрозвідка» на Полтавщині.

З 1957 до 1963 р. Богдан Мефодійович обіймав посаду старшого геолога геологорозвідувальної партії Управління геології при Раді Міністрів Молдавської РСР. Брав участь у відкритті та розвідці Валенського нафтового, Вікторівського, Флакосівського і Єнікійського газових родовищ.

Протягом 1964–1971 рр. працював головним геологом Комратської нафторозвідувальної експедиції глибокого буріння Управління геології при Раді Міністрів Молдавської РСР.

У 1965 р. Б. М. Полухтович був делегатом І З'їзду геологів СРСР у Москві. У 1970 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Стратиграфія і історія геологічного розвитку південної частини Дністровсько-Прутського межиріччя у зв'язку з перспективами нафтогазоносності».

Упродовж 1971–1974 рр. працював головним інженером-геологом, консультантом із нафти і газу при Управлінні геології Демократичної Республіки В'єтнам.

Майже 40 років (1974–2012) він обіймав посади старшого і провідного наукового співробітника УкрНДГРІ (м. Львів). Брав участь у відкритті Безіменного, Північно-Казантипського, Східно-Казантипського, Північно-Булганацького газових і Субботінського нафтового родовища на морських акваторіях України, а також Жовтоярського, Сариярського, Балочного нафтових і Поворотного, Придорожного, Керлеутського газових родовищ на суходолі півдня України.

У 2009 р. за цикл наукових праць «Нафтогазоперспективні об'єкти України» у складі групи геологів-науковців і виробничників був удостоєний Державної премії України в галузі науки та техніки.

Богдан Полухтович є автором близько 200 опублікованих статей і тез доповідей, 15 монографій. Упродовж майже 20 років був експертом групи з геолого-геофізичної оцінки паспортів підготовлених для глибокого буріння структур на суходолі півдня та в морських акваторіях України.

Він — відмінник розвідки надр СРСР, почесний розвідник надр України. Нагороджений медалями «За трудову доблесть», «Ветеран праці», медаллю Демократичної Республіки В'єтнам «Дружба», медалями ім. В. І. Луцицького і НАК «Нафтогаз України».

**Полюбай
Павло Йосипович**

Гірничий інженер, фахівець
у сфері розробки нафтових
і газових родовищ, управлінець

Народився 29 грудня 1930 р. у м. Ізяслав на Хмельниччині.

Після закінчення Львівського політехнічного інституту, де П. Й. Полюбай отримав кваліфікацію гірничого інженера з експлуатації нафтових та газових родовищ, в 1954 р. почав працювати в об'єднанні «Татнефть».

У цей час фахівці галузі освоювали найбільше у Татарстані нафтове родовище — Ромашкінське, — проводили масштабні роботи з підтримання пластового тиску у продуктивних горизонтах шляхом їх заводнення. До налагодження цього важливого технологічного процесу, який привернув увагу спеціалістів світової нафтопромислової науки і став взірцем технічної досконалості, долучився Павло Полюбай. Подальша професійна кар'єра цього українського інженера-нафтовика була пов'язана з розвитком нафтової промисловості Татарстану та нафтогазової промисловості Туркменістану.

Розпочавши виробничу діяльність майстром цеху освоєння свердловин контори законтурного заводнення тресту «Альметьевнефть», згодом був переведений на посаду начальника дільниці цеху підтримання пластового тиску цього тресту. Протягом 1956–1965 рр. Павло Йосипович був заступником начальника, старшим інженером і начальником цеху підтримання пластового тиску НПУ «Альметьевнефть» та керував впровадженням процесу заводнення на експлуатаційних об'єктах цього підприємства. Впродовж 1965–1968 рр. він працював завідувачем нафтопромислу цього ж управління.

У 1968 р. П. Й. Полюбая призначили начальником відділу об'єднання «Татнефть», а в 1971 р. — головним інженером одного з найбільших нафтовидобувних підприємств Татарстану — НПУ «Актобанефть». У 1977 р. він став головним інженером об'єднання «Туркменнефть». В цей період Туркменістан посідав третє місце за обсягом видобутку нафти після Росії та Азербайджану.

З 1986 р. Павло Йосипович — начальник (згодом генеральний директор) об'єднання «Туркменгазпром». За роки його керівництва Туркменістан вийшов на друге місце з видобування газу серед союзних республік.

Повернувшись із Туркменістану, протягом 1991–1998 рр. П. Й. Полюбай працював у системі Краснодарського управління видобування та транспортування газу об'єднання «Кубаньгазпром».

Професійну діяльність Павло Йосипович успішно поєднував із громадською, зокрема був депутатом Верховної Ради Туркменістану, членом редколегії журналу «Газовая промышленность». Він нагороджений медалями СРСР, йому присвоєно почесні звання «Відмінник нафтової промисловості» і «Заслужений нафтовик Татарської АРСР».